

הזכות להתבטאות אנונימית במרחב הסייבר

הזכות לאנונימיות הוכרה בפסיקה הישראלית כחלק מהזכות לחופש הביטוי ומהזכות לפרטיות, ובעלת מעמד רם - מעמד חוקתי (ראו רע"א 4447/07 **רמי מור נ' ברק** אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ – להלן "**הלכת רמי מור**"). בית המשפט העליון קבע כי לא ניתן לחשוף את זהותו של מתבטא אנונימי לצורך הגשת תביעת דיבה נגדו כל עוד לא יקבע הליך המסדיר את אופן חשיפת הזהות בחקיקה. עם זאת, הזכות להביע דעה אנונימית ולמתוח ביקורת אין משמעותה הזכות להשתלחות פרועה וביצוע עבירות או עוולות ועל כן ישנן נסיבות שבהן תיחשף זהות המפרסם.

כך לדוגמא גופי אכיפת החוק ובהם המשטרה מוסמכים לפעול לחשיפת זהות המפרסם, מתוקף סמכויות החקירה שלהם, אם הביטוי שפורסם על ידי גורם אנונימי מהווה עבירה פלילית (למשל, הסתה לגזענות, לאלימות או לטרור).

לבסוף, בהתקיים "חשש של ממש" שתוכן המידע המופץ באמצעות רשת תקשורת אלקטרונית מהווה הפרה של זכות יוצרים, פנייה לבית המשפט עשויה לאפשר את חשיפת הזהות של המפיץ בהתאם להוראות פרק ח'1 לחוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007. יצוין כי פרק ח'1 התקבל בחוק אך לאחרונה בשנת 2019 על כן בשלב זה אין נתונים רבים לגבי אכיפתו.

ראוי לציין כי בעבר, לפני שנקבעה הלכת רמי מור, היו קיימות שתי גישות לפיהן החליט בית המשפט האם לחשוף את זהות המפרסם ברשת האינטרנט. לפי הגישה המחמירה, על מנת שבית המשפט ייעתר לבקשה לחשוף זהות של גולש אנונימי, יש להוכיח קיומו של חשש ממשי לכך שהפרסום מגיע לרף הפלילי הדרוש לשם הרשעה בעבירה של לשון הרע. רף זה מחייב הוכחת כוונה לפגוע, ורמת הוכחה שהיא מעבר לספק סביר, כמקובל בדין הפלילי (בש"א (שלום י-ם) 4995/05 **פלונית נ' בזק בינלאומי בע"מ** (פורסם בנבו, 28.02.2006). לפי הגישה המקלה, על מנת לחשוף את הזהות יש להראות כי למבקש קיימת זכות תביעה נגד המפרסם לו זהותו הייתה ידועה לו, אך עם זאת, יש להראות "דבר מה נוסף" (בר"ע 850/06, 1632/07 **מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר - YNET מערכת הפורומים**).

יש להדגיש כי גם לאחר פרשת מור, היו מקרים בהם בית המשפט הורה על חשיפת זהות של מפרסם תוכן, כאשר ניתן לאבחן בין נסיבות המקרה להלכת רמי מור. בית המשפט לתביעות קטנות קבע במקרה בו פורסמו מסרונים "ספאם" לשם מטרה שיווקית-מסחרית, יש לחשוף את פרטי הספק (ת"ק (תביעות קטנות טב') 16448-03-19 **שמואל דהרי נ' נושר פיננסים נושר פיננסים** (פורסם בנבו, 29.08.2019). זאת משום, שבניגוד להלכת מור החשש מפגיעה בחופש הביטוי והזכות לפרטיות אינו מתקיים כאשר מדובר בביטוי מסחרי גרידא. נוסף לכך, בימים אלה מתנהל דיון בבית משפט השלום בתל אביב במסגרתו הורה בית המשפט לפייסבוק לחשוף פרטי משתמש העומד מאחורי

פרופילים בפייסבוק שלטענת התובעת בתיק מכפישים אותה. על החלטה זו הוגש ערעור ודיון בו מתקיים בימים אלו. ת"א (שלום ת"א) 54582-05-18 **Facebook Ireland limited** נ' עליזה רבקה זיידלר גרנות (פורסם בנבו, 16.09.2018)

יצוין כי לאור הלכת רמי מור בית המשפט סירב לחשיפת זהות במקרים אחרים בהם נקבע כי ביוש (shaming) ברשתות החברתיות יכול להיחשב כפגיעה בביטחון ושלומו של אדם. שכן הפגיעה כוללת גם את הממדים הנפשיים ולא רק את הממדים הפיזיים. במקרה אחר יו"ר ועדת הבחירות המרכזית סירב לתת צו מניעה לרשת אנונימית שמפיצה תעמולת בחירות ברשתות חברתיות באינטרנט. זאת בהתאם לעמדה לפיה הגבלת הביטוי הפרטי הפוליטי ברשתות החברתיות תיעשה במשורה, בהתאם להוראת הדין ותכליותיו ובכפוף לפסקת ההגבלה החוקתית. הודגש כי המחוקק סייג את הזכות לאנונימיות רק של מתמודדים בבחירות או מי מטעמם, לפי חוק הבחירות (דרכי תעמולה), התשי"ט – 1959 רק בתקופת הבחירות, כדי לשמור על טוהר הבחירות והגינותם. העותרים במקרה זה לא ביססו את הקשר בין המתבטאים לבין מתמודדים בבחירות.

עוד יצויין, כי בעקבות פסיקה זו, עלו מספר הצעות חוק אשר מטרתם לעגן בחוק את סמכות בתי המשפט להורות על חשיפת זהותו של מעוול ברשת האינטרנט:

- הצעת חוק מסחר אלקטרוני, התשס"ח-2008, ה"ח הממשלה 322. לפי הצעה זו בית המשפט יהיה רשאי להורות על חשיפת זהותו של המעוול, אם נוכח שקיים חשש ממשי שהמידע או התוכן שהופץ מהווה עוולה אזרחית או הפרה של זכות קניין רוחני.
- הצעת חוק איסור לשון הרע (תיקון - חשיפת פרטי מעוול), התש"ע-2010 של ח"כ זבולון אורלב (2476/18/פ). לפי ההצעה, אדם שנפגע יוכל להביא לחשיפת זהות המעוול באמצעות פניה לבית המשפט כדי שיורה לספק האינטרנט לחשוף את הזהות וזאת בהתקיים "חשש של ממש שתוכן המידע שהופץ מכיל לשון הרע". משעה שהוכח "חשש ממשי" בית המשפט נדרש להורות על חשיפת הזהות אלא אם התקיימו "טעמים מיוחדים שיירשמו".
- הצעת חוק חשיפת פרטי מידע של מנוי ברשת תקשורת אלקטרונית, התשע"ב-2011, ה"ח הממשלה 36. לפי הצעה זו, אדם הטוען שתוכן שפורסם באופן אנונימי ברשת תקשורת אלקטרונית מהווה עוולה כלפיו או הפרת זכות קניין רוחני שלו, או שהוא רשאי להגיש תובענה בשלו, יהיה רשאי לפנות לספק השירות ולקבל ממנו, בלא הליך משפטי, נתון מזהה שיאפשר לאתר את מקור התקשורת וזאת תוך דרישה להראות רצינות כוונות מסוימת בקבלת הנתון. כמו כן, מוצע לקבוע הליך טרום-משפטי נוסף, שיינקט אם יבחר בכך מבקש, שמטרתו לאפשר למנוי להסכים לחשיפת פרטיו וכך ליתר הליך משפטי של בקשת חשיפה של פרטי המידע של המנוי. אם יפנה המבקש לספק השירות ויודיע על כוונתו להגיש לבית המשפט בקשה לחשיפת פרטי מידע של מנוי, הספק יודיע על כך בהקדם האפשרי למנוי,

ויבקש את הסכמתו למסור את פרטיו. לחלופין, לשם קבלת פרטי מידע של מנוי רשאי מבקש לפנות לבית המשפט בבקשה שיורה לספק השירות על חשיפת הפרטים שבידיו.

הצעות חוק אלה לא הבשילו לכדי הצעת חוק.

ראו גם:

- חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965.
- הזכות לפרטיות.
- חופש הביטוי.
- צרכנות.
- קניין רוחני.

עו"ד דנה יפה

** המסמך נכתב בסיוע הסטודנטיות שחר אברהם וירדן עדס מהקליניקה לזכויות אדם במרחב הסייבר.

טבלת הלכות טרם הלכת רמי מור

תוספת	הכרעה	נסיבות המקרה	תחום	פסק דין
	<p>בית המשפט הורה לחשוף פרטי גולשים המצויים בידי המשיבה.</p> <p>בדין הישראלי לא קיימות הוראות הנוגעות ישירות לסוגיית השימוש והפרסום באינטרנט, לרבות איסור קונקרטי על לשון הרע באינטרנט, וחשיפת שמות גולשים על ידי ספק האינטרנט, אף קיימות הוראות הנוגעות לאמצעי התקשורת האחרים. השאלה הינה מה תחולתן של ההוראות הנוגעות ללשון הרע באמצעי התקשורת האחרים על האינטרנט.</p> <p>נקבע כי יש לתת משקל גבוה לחופש הביטוי באינטרנט אולם החופש ייסוג במקרים של עבירות פליליות. על מנת שבית המשפט ייעתר לבקשה לחשוף את זהותו של גולש אנונימי, יש להוכיח קיומו של חשש ממשי לכך שהפרסום מגיע לרף הפלילי הדרוש לשם הרשעה בעבירה של לשון הרע.</p>	<p>באתר אינטרנט פורסמה כתבה אשר אינה קשורה כלל למבקשות (עובדות מדינה בכירה ובתה). אולם בתגובות גולשים לכתבה, נכללו רמיזות והשמעות ביחס למנהגים המיניים לכאורה של המבקשת האם, זהות הוריה של המבקשת הבת והאשמות בדבר גיבת כספים. מבדיקת כתובות ה-IP שמהן פורסמו התגובות הסתבר כי הפרסומים נעשו על ידי מספר קטן של גולשים שהזדהו כל פעם בשם אחר. המבקשות ביקשו להגיש תביעה בגין לשון הרע נגד כותבי התגובות, ולצורך כך הגישו לבית המשפט בקשה להורות לספקי האינטרנט הרלוונטיים לחשוף את שמות בעלי כתובות IP של המחשבים מהם נשלחו התגובות.</p> <p>השאלה המשפטית היא האם הדין הישראלי מחייב את חשיפת שמות מפרסמי התגובות אם לא.</p>	נזיקין – לשון הרע	<p>בש"א (שלום ירושלים) 4995/05 פלונית נ' בזק בינלאומי בע"מ (פורסם בנבו, 28.02.2006)</p>
	<p>למרות שבמישור העקרוני ביהמ"ש נכון להיעתר לבקשתו של המבקש, במקרה דנן, ביהמ"ש דחה את בקשתו של המבקש תוך קביעה כי ראוי שהקיום המנחים דלמטה, יחולו מכאן ואילך, ולא באופן מיידי, בבחינת 'אין חושפים אלא אם מזהירים תחילה'. נקבע כי כדי לחשוף זהותו של גולש יש להראות כי למבקש עומדת זכות תביעה כנגד המפרסם לו זהותו הייתה ידועה וכי יתקיימו נסיבות נוספות המהוות "דבר מה נוסף", הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, וזאת בשל החשש מפני "אפקט מצנין". עפ"י מגמה זו, למעשה הכל מותר, הרשות נתונה כל עוד היא אינה פוגעת מבחינה פלילית ו/או אינה גורמת נזק מבחינה אזרחית.</p>	<p>פרשה זו עסקה בבקשה של מטפל אלטרנטיבי בבעיות עור להורות לחברת ברק אי.טי.סי, ספקית גישה לאינטרנט, לחשוף את זהותו של מי שלטענת המבקש, הפיץ עליו לשון הרע בפורום אינטרנטי.</p> <p>השאלה המשפטית: האם הגנת האנונימיות משתרעת גם על הביטוי המשמוץ (או על הביטוי הפוגע בפרטיות או על הביטוי המהווה עוולה מסחרית)?</p>	נזיקין – לשון הרע	<p>בר"ע 850/06, 1632/07 מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET- מערכת הפורומים (פורסם בנבו, 22.04.2007).</p>
	<p>בית המשפט נעתר לבקשה וקבע על הוצאת צו המופנה אל המשיבה ומורה לה לחשוף בפני המבקשת, את זהותו וכתובת ה-IP של הכותב שכינה עצמו "יודע דבר". נקבע כי שימוש לרעה באנונימיות ברשת עולה לכדי חשיפת זהות.</p> <p>בית-המשפט יתערב ויורה לגלות את שם מפץ המידע, כאשר נעשה שימוש לרעה באנונימיות ברשת, שימוש המהווה לכאורה על פניו</p>	<p>גולש ברשת האינטרנט כינה עצמו "יודע דבר" והגיב לכתבה שפורסמה באתר האינטרנט בבעלות המשיבה, הבעלים של אתר אינטרנט בשם NRG. בתגובה מייחס הגולש למבקשת (חברה העוסקת בתחום ציוד הפקות ושידור לחברות וערוצי טלוויזיה בארץ ובעולם), מתן שוחד לסמנכ"ל תפעול והפקה בערוץ הספורט בתמורה לכך שהוא ידאג שימסרו לה עבודות</p>	נזיקין – לשון הרע	<p>ה"פ (מחוזי תל אביב-יפו) 1244/07 מזמור הפקות בע"מ נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ (אתר האינטרנט NRG) (פורסם בנבו, 20.03.2008)</p>

<p>13(ב) להצעה", וזאת באמצעות קביעת אמת המידה של "חשש של ממש" לביצוע עוולה או פגיעה בקניין הרוחני. "חשש של ממש" הוגדר על ידי השופטת פלפל כחשש ש"אינו בגדר הוודאות הקרובה, והוא גבוה יותר, מבחינה ראייתית, מהחשש הסביר". לפיכך, "בדיקת עילת התביעה צריכה לעבור את הסף של ה"חשש הסביר", אך אינה נדרשת לענות על קריטריונים מחמירים של רמת וודאות קרובה".</p>	<p>עוולה בנויקין, ולא רק מקום בו קיים חשש ממשי לביצועה של עבירה פלילית כפי שנקבע בפרשת פלונית (4995/05 פלונית נ' בזק).</p>	<p>לביצוע עברו הערוץ. לטענת המבקשת דברים אלו אינם אמת ונכתבו מתוך זדון ומשכך עומדת לה עלילה להגשת קובלנה פלילי בגין לשון הרע. לפיכך, המבקשת פנתה לבית המשפט בבקשה להוצאת צו עשה, אשר יורה למשיבה להעביר לידי המבקשת את כתובת ה-IP של הגולש.</p>		
<p>המחוקק טרם הכריע במתח שבין חופש הביטוי המלא באינטרנט לבין זכותו של הפרט להגנה מפני הפצת לשון הרע אודותיו. בבדיקת מאזן הנוחות, יש לשקול מחד את הזכות הליגיטימית לשם הטוב, ומאידך את זכות לחופש הביטוי. האיזון בין הזכויות המתנגשות עשוי להיות כזה, שמחד לא ימונע את פרסום הכתבה בכללותה, ומאידך לא יפגע במבקשת. שיקול נוסף ששוקל בהימנע הינו שיקול תום הלב, לפי הגישה המחמירה רק בהתקיים יסוד "הכוונה לפגיעה", יתאפשר גילוי זהותו של מוסר המידע.</p>	<p>הבקשה נדחתה. רק כאשר יסוד יסוד היכונה לפגיעה מתקיים כשהתגובה חורגת מההגעת דעה ועולה ממנה כוונה זדונית, יתאפשר גילוי זהותו של מוסר המידע. במקרה דנן, מרבית התגובות הן הבעת דעה בלבד על דרך התנהלותה של המבקשת כגוברית או תגובות לתגובות קדומות שפורסמו באתר ולכן אינן מעלות חשש ממשי לקיומה של כוונה לפגיעה במבקשים ולכן לא מתקיימים בהם היסודות של עבירת לשון הרע.</p>	<p>המבקשים הינם גוברית עיריית עיר כרמל, בעלה ואביו המשמש כגובר בתי הזיקוק בחיפה. המשיבים הם לטענת המבקשים, הבעלים ו/או המפעילים ו/או העורכים ו/או בעלי השליטה באתר האינטרנט www.karmel.co.il (להלן – "האתר") אשר התפרסמה בו כתבה שבעקבותיה פורסמו באתר תגובות של גולשים – טוקבקים, שלטענת המבקשים כללו דברי בלע, גידופים, השמצות עד כדי איומים של ממש כלפי המבקשים, ומהווים לשון הרע ואף הטרדה מאיימת. לאור האמור, המבקשים הגישו בקשה להוצאת צו שירה למשיבים להסיר אילתר מאתר האינטרנט את הכתבה וכן את כל התגובות (טוקבקים) לכתבה שפורסמו באתר. בנוסף ביקשו לחשוף את זהותם של 15 מן הגולשים באתר אשר פרסמו תגובות מכפישות לכתבה, לרבות שמם, כתובתם, כתובת ה-IP שלהם וכל מידע אחר המצוי ברשת המשיבים.</p>	<p>נויקין – לשון הרע</p>	<p>בש"א (שלום תל אביב-יפו) 178590/07 נאהדה מנסור נ' חסון עבדאלה חלבי (פורסם בנבו, 14.01.2008)</p>
<p>במקרה דנן, המבקשים הינם נבחרי ציבור והכותב האנונימי לא התייצב לדיון, למרות ההזמנה. כמו כן, הכותב האנונימי לא הסתפק בכתיבת ביקורת ציבורית אלא תיאר בפירוט מעשים שנעשו לכאורה על ידי המבקשים, אשר מעלים חשש של ממש לפלילים. פרסומים אלה מקימים לכאורה את יסודות העבירה הפלילית לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, ומקל וחומר שיש בהם כדי להקים לכאורה עילת תביעה אזרחית לצד קיומו של דבר מה נוסף. לאור כך, בהימנע נעתר לבקשה והורה כי כתובת ה-IP תימסר למבקשים.</p>	<p>בית המשפט נעתר לבקשה. לחשיפת פרטי "כותב אנונימי" קיימות שתי גישות ראויות: לפי חשיפת פרטי הגולש האנונימי רק מקום בו תוכן הפרסום יכול להקים אחריות פלילית בגין לשון הרע. לעומת זאת, לפי הגישה השנייה, די להראות כי למבקש עומדת זכות תביעה לו זהותו הייתה ידועה וכי יתקיימו נסיבות נוספות המהוות "דבר מה נוסף".</p> <p>כאשר מדובר באדם פרטי, הנטייה היא לחשוף את זהות הגולש היא קלה יותר. לעומת זאת, כאשר הנפגע הוא איש ציבור, העומד בפני בחירות, יש למצוא נקודת איזון חדשה בין חופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב.</p>	<p>בקשה לצו עשה, להורות למשיבה (Google Inc) להעביר לידי המבקשים (חברי הוועד של הישוב שערי תקווה המועמדים בבחירות), את כתובת ה-IP של המחשב האישי של כותב יומן רשת בשם "מה מתרחש בשערי תקווה" לצורך הגשת תביעת לשון הרע נגדו וזאת עקב פרסומים אשר יחסו למשיבים, בין היתר, מתן שוחד, התחזות כנכה לצורך קבלת הנחה בארנונה וקשר עם משפחה ששמה נקשר בפשע.</p> <p>הצדדים הגיעו להסדר דיוני לפיו הם ימסרו לכותב האנונימי, באמצעות יומן הרשת, הודעה משותפת המודיעה לו על הדיון ומזמינה לחשוף את זהותו, או להופיע לדיון, או להתנגד לחשיפת זהותו. עם פרסום</p>	<p>נויקין – לשון הרע עונשין – לשון הרע</p>	<p>ת"א (שלום ראשון לציון) 4470/07 חיים ברלומנפלד נ' Google Inc (פורסם בנבו, 25.11.2007)</p>

	<p>מחד, הואיל ומדובר בהתמודדות למשרה ציבורית, זכות הציבור לדעת בצירוף החשש מהרתעת גולשים להתבטא ברשת, יתכן ויטו את הכף לעבר שמירה על אנונימיות הגולש. מאידך, ניתן לטעון לחשיבות יתרה לטיהור שמו של אדם המבקש להתמודד למשרה ציבורית.</p>	<p>ההודעה תימסר כתובת ה-IP לבית המשפט, ובכך יבוא לסיום חלקה של Google Inc בהליכים. אולם, הכותב האנונימי לא התייצב לדיון, למרות ההזמנה. ולכן, עקב כך שהכותב אינו מזדהה בשמו האמיתי, מבוקש מהמשיבים למסור את כתובת ה-IP הפרטית שלו, על מנת לזהותו ולהגיש נגדו תביעה.</p>	
--	---	--	--

הלכת רמי מור – התפנית

תוספת	הכרעה	נסיבות המקרה	תחום	פסק דין
	<p>הערעור נדחה. הגנה על הזכות לאנונימיות בהקשר של פרסום התבטאות מסוימת טומנת בחובה הגנה על שתי זכויות יסוד: הזכות לחופש ביטוי והזכות לפרטיות. אולם מנגד, האנונימיות עלולה להביא לפרסום אמירות דיבתיות ללא אפשרות להגיש תביעה לפי חוק איסור לשון הרע ובכך עלולה להתאפשר פגיעה חמורה בזכות לשם טוב.</p> <p>הזכות לאנונימיות היא כאמור בעלת מעמד חוקתי ולכן ביהמ"ש דחה את הערעור וקבע כי בהעדר הסדר דיוני הקבוע בחוק לחשיפת זהותו של מעוול ברשת האינטרנט הוא אינו מוסמך להורות לספקי שירותי הגישה לחשוף את זהות המעוול. גיוס בית המשפט, טרם התביעה האזרחית, על מנת לחשוף את פרטי הלקוח, מצריך הסדרה בחוק, כל עוד שאין כזו, בית המשפט ימנע מלהתערב.</p>	<p>במסגרת פרום באתר אינטרנט פורסמו הודעות אנונימיות לגבי המבקש – מטפל אלטרנטיבי במחלות עור. המבקש טען כי הודעות אלה מוציאות את דיבתו רעה ולכן ביקש להגיש תביעה לפי חוק איסור לשון הרע. אולם ההודעות שפורסמו היו אנונימיות ולכן המבקש לא ידע את זהות הנתבע ופתח בהליכים כנגד המשיבה, שהיא ספקית הגישה לאינטרנט (ISP – Internet Service Provider), ודרש כי תגלה נתונים שברשותה שיאפשרו לחשוף את זהות הגולשים-המפרסמים. בית המשפט קיבל את הדרישה אך ייחס לפסיקתו תוקף פרוספקטיבי ולא החיל אותה בעניין המבקש. לאור האמור הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור. ניתנה רשות ערעור ומכאן הערעור.</p>	<p>הזכות לאנונימיות חופש הביטוי</p> <p>הזכות לאנונימיות נזיקין - לשון הרע</p>	<p>רע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, סג(3) 664 (2010)</p>

טבלת הלכות לאחר הלכת רמי מור

תוספת	הכרעה	נסיבות המקרה	תחום	פסק דין
	<p>הערעור התקבל. לנפגע אין כל עילת תביעה ישירה נגד המערערת ומשכך אין מסגרת דיונית מתאימה שתעניק סמכות לבית משפט במתן צו נגדה. ללא טענה לקיום עילה ישירה נגד המערערת, היא לא בעל דין מתאים לחשיפת פרטי גולש מסוים.</p>	<p>המערערת חלק מאשכול חברות שכולל את חברת google inc שמקום מושבה בארצות הברית. המחוזי קבע שראוי היה להגיש את התביעה נגד google inc אך קבע כי גם המערערת בעל דין מתאים ולכן הורה לה לחשוף כתובת IP של גולש. מכאן הערעור.</p>	<p>נזיקין - אינטרנט</p>	<p>ע"א 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב (פורסם בבנו), 01.07.2010</p>

	<p>העתירה נדחתה על הסף. משום עקרון הפרדת רשויות אין בית המשפט יכול להורות לכנסת לחוקק חוק. כמו כן, התיקים שפתחה העותרת בבית המשפט עדיין פתוחים ולכן ככל שסבורה שהמקרה שלה לא חוסה תחת הלכת רמי מור – עליה לטעון זאת שם ואף לערער במידת הצורך.</p>	<p>במשך 3 שנים מופץ ומפורסם סרטון ברחבי האינטרנט סרטון אינטימי של העותרת, שצולם על ידי בן זוג הקודם לפני יותר מעשור. הסרטון הועבר לצד ג' בלי שהעותרת אישרה זאת. העותרת ניסתה למצוא דרך להסיר את הסרטון גם בהליכים משפטיים ללא להועיל, לטענתה, בשל הלכת רמי מור. כך, אף שקיבלה כתובת IP, לא גילתה את זהות המפרסם משום שלפי הלכת רמי מור ספקי אינטרנט לא מחויבים להמציא פרטים מזהים מאחורי כתובת IP. העותרת טענה שהלכת רמי מור חוסמת נפגעים רבים ברשת כי המעוולים זוכים להגנה ומסתור. לפיכך, ביקשה העותרת סעדים שיאפשרו לה לחשוף פרטי גולש אנונימי באינטרנט הפוגע בפרטיות, בכבוד ובשמו הטוב של אחר ובעיקר להורות לכנסת לפעול בנושא ולבטל את הלכת רמי מור.</p>	<p>הזכות לפרטיות הזכות לשם טוב</p>	<p>בג"ץ 589/17 פלוגית נ' הכנסת (פורסם בנבו, 26.01.2017)</p>
	<p>הערעור ובקשת התיקון שהוגשה במסגרתו נדחו על הסף. ביהמ"ש העליון קובע כי לא ניתן לפתוח הליך משפטי בשמו של בעל דין "אלמוני" באופן ששמו ופרטיו לא יהיו גלויים אף לביהמ"ש או לבעל הדין שכנגד.</p>	<p>רקע: המדינה הגישה בקשות לפי חוק חסימת אתרים להגבלת הגישה לאתרי אינטרנט המפרסמים פרסומים בדבר נשים בזנות. בית המשפט נעתר לבקשה והורה זאת לספקיות האינטרנט הרלוונטיות (המערעים ואתר נוסף). התברר כי האתרים ממשיכים לפעול מכתובת IP אחרת ולכן פנתה המדינה לבית המשפט בבקשה למתן צו מתוקן.</p> <p>המחלוקת: עורכי דינם של מפעילי האתרים רצה לפתוח הליך משפטי כך שזהות מפעילי האתר והלקוחות תישאר חסויה כדי לא להפיל עצמם או להיות חשופים להליכי מעצר וחקירה. המחוזי לא התיר זאת. מכאן הערעור.</p>	<p>עונשין - עבירות - חוק סמכויות לשם מניעת ביצוע עבירות באמצעות אתר אינטרנט</p>	<p>ע"א 5739/18 מפעילי האתר www.oligarchescorts.com נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.10.2018)</p>
	<p>הבקשה התקבלה. בית המשפט הורה לספקית התקשורת לחשוף את הפרטים המזהים של ספק ששלח הודעות "ספאם" משום, שבניגוד להלכת מור, פרסום המסרונים היה לשם מטרה שיווקית-מסחרית ולכן החשש מפגיעה בחופש הביטוי הפוליטי אינו מתקיים.</p>	<p>התובע ביקש לחייב את ספקית הסלולר לגלות לו את פרטיו המזהים של ספק ששלח באמצעות רשת הסלולר מסרונים בעלי תוכן שיווקי שמתוכם לא היה ניתן לגלות את זהות הספק.</p>	<p>הזכות לאנונימיות חופש הביטוי הזכות לפרטיות</p>	<p>ת"ק (תביעות קטנות טב') 19-03-16448 שמואל דהרי נ' כושר פיננסיים כושר פיננסיים (פורסם בנבו, 29.08.2019)</p>
<p>נקבע סייג נוסף שלפיו בגילוי המידע יש פגיעה בפרטיות וזאת כאשר לא בטוח אם היתרון</p>	<p>העתירה נדחתה. לנוכח החשש בפגיעה ב"ביטחון ושלומו של אדם" נדחתה העתירה. בהתאם</p>	<p>העמותה למען מדע מוסרי, הגישה עתירה אודות סוגיית חשיפת זהותם של חברי</p>	<p>הזכות לפרטיות</p>	<p>ע"מ (מינהליים י-ם) 43552-04-16 העמותה למען מדע מוסרי נ' הממונה על העמדת</p>

<p>שבמסירת המידע מצדיק את הפגיעה בפרטיות. כך בעניינו - מידע אודות חברות אדם בוועדה מוסדית הוא מידע הכלול בעניינו הפרטיים ומטרת מסירת המידע לרשות לא בהכרח מצדיקה התועלת שתצמח מפרסום שמות חברי הוועדה בהשוואה למצב הנוכחי שבו המידע גלוי רק למועצה. יש חשש גדול יותר שהפרסום יפגע בשמם ובכך בעבודתם מאשר יועיל.</p>	<p>נפסק, כי ביוש (shaming) ברשתות החברתיות יכול להיחשב כפגיעה בביטחוןההונו של אדם. שכן הפגיעה כוללת גם את הממדים הנפשיים ולא רק את הממדים הפיזיים. משכך קבע בית המשפט שאין חובה למסור את שמות חברי הוועדות הפנימיות.</p>	<p>הוועדות הפנימיות לאישרו ניסויים בבעלי חיים, שפועלות במוסדות המחקר בישראל באופן חוקי.</p>		<p>מידע לציבור הבריאות (פורסם בנבו, 11.04.2019</p>
	<p>העתירה נדחתה. זאת מאחר שהעותרות לא עמדו בנטל ההוכחה הנדרש לצורך הוכחת הכוונת המסרים על ידי אותו מפלגה. עוד נקבע כי חופש הביטוי היא אחת מזכויות היסוד שבבסיס המשטר הדמוקרטי. אין להגביל את חופש הביטוי הפרטי הפוליטי ברשתות החברתיות בהינף יד, אלא בהתאם להוראת הדין ותכליותיו ובכפוף לפסקת ההגבלה החוקתית. מן הטעם הזה וכדי לשמור על טוהר הבחירות והגינותם, סייג המחוקק את הזכות לאונונימיות של מתמודדים לבחירות או מי מטעמם רק בתקופת הבחירות. במקרה זה לא הוכח קשר בין הגורמים האונונימיים למפלגות או המועמדים המתמודדות בבחירות.</p>	<p>לפי הוראות חוק הבחירות וכן צו מניעה שניתן בהליך קודם (תב"כ 21/8 בעניין בן מאיר) אין לקיים תעמולת בחירות אונונימית. נטען כי הליכוד פעלה בניגוד לכך ולכן כחול לבן עתרה למתן צו מניעה.</p> <p>העתירה התבססה על כתבת תחקיר שפורסמה בעיתונים.</p>	<p>חופש הביטוי חופש הביטוי הפוליטי</p>	<p>תב"כ 52/21 כחול לבן בראשות בני גנץ ויאיר לפיד נ' הליכוד תנועה לאומית ליברלית (פורסם בנבו, 05.04.2019)</p>